

Hadi Kızım Dayıya Gidelim

– Arzeni · 07 Mart 2014

Kızgın kumların azgın sıcağı körpe kızcağızın yüzüne elemli çarpıyordu. Bu sıcağa dayanabilmek çocuk bedeniyle imkansız gibi bir şeydi. Buna rağmen ruhu ve bedeni baharı yaşıyordu. Bayramlık elbiselerini giymişti. Saçları örük örüktü. Yüreği güm güm atıyordu Sevde'nin. Dayısının kızlarıyla evcilik oynayacaktı. Baba, eteğine sarılmış masumane Sevde'nin sonunu önceden biliyor ama elenden bir şey gelmiyordu. Bir kız çocuğu sahibi olmanın acısını daha fazla taşıyamazdı. Başı öne eğik daha fazla gezemezdi. Ticari itibarı bu kız yaşadığı müddetçe olmayacaktı. O yüzden dayısına gitmeliydi. Epey gitmişlerdi. Mekke'nin arka sokalarını çoktan geçmiş, çöle revan olmuşlardı. Etrafta herhangi bir ev göremeyince Sevde babasına gülen gözlerle baktı ve sordu; -Babacığım nereye gidiyoruz? Kızının masumane sorduğu bu soru çok ağır bir soruydu. Cevabı basitti. Ve o basit cevabı verdi baba; -Dayına kızım. Küçük bedeni ve erdiği kadar akli ile yine sorguladı küçük Sevde; - Ama baba dayımların evini geçtik. Beni çöle doğru nereye götürüyorsun? babasının elinden sıkıca tutmuş bırakmak istemeyen Sevda. iyice tenhaya geldiklerini anlamıştı. Babası elini birkatı sevdinin belinde ipe bağlı küçük kürekle çukur kazmaya başladı. Kuyu bitince babası sevdeye dönerek; Kızım ,oyun oynayalım mı? dedi. Babasının ilk defa söylediği bu cümle, Sevde'nin çok hoşuna gitmişti. Baba-kız çukurun kenarına iyi yaklaştılar. Babası Sevde'ye aşağı doğru eğil kızım dedi. Sevde oynayacakları yeni oyun zannettiği bu hareketi hemen uygulamıştı. Babası hiç düşünmeden Sevde'yi aşağı itekledi. Sevde ani bir hareketle babasının paçasından yakalamıştı. Babasının tozlanan paçasına bakarak; -Babacığım paçan tozlanmış, dur da sileyim dedi. İnsafı buz kadar soğuk ve katı olan baba, bu duygu yüklü cümleye aldırış etmeden son tekmeyle Sevde'nin suratına indirmişti. İki metreye yakın kazılı kuyudan çığlıklar yükseliyordu. Sede babasına yalvarıyordu; -Korkuyorum baba kurtar beni. Hani beni dayımlara götürecektin? Bana neden yalan söyledin? Töre ve örf adına yapılan bu temizlik işi bitmeliydi. Çabuk çabuk kızgın çöl kumlarını Sevde'nin başından aşağı doldurdu. Sevde'nin artık sesi soluğu kesilmişti. O artık dayısına gitmişti... O karanlık dönemin iziydi bu. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömmenin adydı 'dayıya götürmek veya gitmek... İşte bu baba peygamber Efendimizin yaydığı Nur'a teslim olmuş ve doğru yolu seçmişti. O güzel Peygamber efendimiz bu olayı üç defa dinlemiş her defasında gözlerinden inciler dökülmüştü. 'Alemlere Rahmet' bu gözyaşlarıyla ve gözyaşlarının 'Menba'ıyla beslenerek çölleşen dünya yemyeşil bir bağa, iklimler de bahara dönmeye ve böylece kız çocukları 'dayıları' yerine 'ayağı altında cennet olan anne mektebi'nde eğitim almak üzere ellerinden tutulup götürülmeye başlamıştı. Aradan asırlar geçti. Tarih tekerrür ettiği için midir neden bilmiyorum, ama ne yazık ki yeniden mevsimler kış oldu. Hem de onbeş asır öncenin iki katı kavurucu soğuklukta bir kış. Yeryüzü bağları ise yeniden çöle döndü. Öyle bir dönüş ki, serap görmek bile imkansız. Asırlar önce sadece kız çocuklarına 'dayına gidiyoruz' denirken, bugün hem kız hem de erkek çocuklarına 'dayına gidiyoruz' deniliyor. Bu kez çocuklar, ya henüz ana rahminde iken 'vahşi kapitalist' bir zihniyetle geleceğin geçim endişesine karşı dayılarına götürülüyorlar, ya da dünyaya göz açıp akli ermeye başlayacağı yaştan itibaren, özgürlük(!) adına, bir daha geri dönmesi mümkün olmayacak şekilde, teknoloji, ulaşım ve

haberleşme alanında baş döndürücü gelişmelerin de etkisiyle, modern dünyanın reel ya da sanal
aleminde farklı isim ve farklı aktivite adı altında oluşturulan ve dönüşü olmayan zifiri karanlık
çukurlarına sırtları sıvazlanarak, daha doğrusu sırtlarına tekme vurularak 'dayılarına' götürülüyorlar. Öyle
bir dayıya götürülüş ki, bu kez 'ölüm ötesi hayat'ı da kapsayacak bir gidiş...